

Čís. 9874.

Honební zákon pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.

Zrušovací stížnost podle § 46 zák. jest přípustná jen pro nedostatky formálních náležitostí při postupu a výroku smluvčího soudu, předepsaných v § 46 zák., není však přípustná co do výroku, že a jaká náhrada se má dáti. Jest porušením zásad § 46 zákona, jednal-li smluvčí soud a rozhodl, ač se jednomu z účastníků nedostávalo právní osobnosti (lesní úřad a správa velkostatku).

(Rozh. ze dne 2. května 1930, R I 295/30.)

Smluvčí soud, zřízený podle honebního zákona pro Čechy, odsoudil k žalobě Václava P-a lesní úřad a správu velkostatku v B. k náhradě škody způsobené zvěří Václavu P-ovi na jeho pozemku č. kat. 378/1. Zmateční stížnosti majitele velkostatku v B. soud prvního stádia vyhověl a zrušil výrok smluvčího soudu pro nezachování formalit § 46 honeb. zák. pro Čechy. Rekursní soud zamítl zrušovací stížnost proti nálezu smluvčího soudu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Jde o zrušovací stížnost podle § 46 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. proti nálezu smluvčího soudu ze dne 11. srpna 1929 čís. 5, kterým byly lesní úřad a správa velkostatku B. uznány povinnými k náhradě 90 Kč za škody způsobené zvěří na pozemku Václava P-a parc. čís. 378/1 v B. První soud stížnosti vyhověl a nález smluvčího soudu, pokud jím odsouzeny byly lesní úřad a správa velkostatku v B. k náhradě, zrušil, protože, jak uvedl, lesní úřad a správa velkostatku, jsou jen orgány majitele velkostatku, pokud se týče oprávněného k výkonu honitby na pozemku P-a, nejsou ani fyzickými ani právníckými osobami, tudíž nemohou býti stranou, a smluvčí soud, jednaje přes to s nimi a odsoudiv je, nezachoval se podle § 46 honebního zákona. Naproti tomu rekursní soud napadeným usnesením zamítl zrušovací stížnost, protože podle jeho názoru tvrzený недостаток právní způsobilosti žalované a odsouzené strany, pokud se týče její nesprávné označení v nálezu není důvodem, pro který jest zrušovací stížnost přípustna. Avšak s tímto názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Zrušovací stížnosti podle § 46 honebního zákona pro Čechy lze napadati nález smluvčího soudu pro nezachování toho, co v tomto § (rozuměj v § 46 hon. zák.) jest nařízeno. Zrušovací stížnost nemá podle toho místa, pokud jde o meritorní část nálezu, to jest o výrok, že a jaká náhrada se má dáti (Právník ai 1904 str. 463 a násl. o vzniku §§ 45 a 46 hon. zák. pro Čechy, plenissimární usnesení bývalého vídeňského nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1902 Gl. U. n. ř. 1847, Dr. Pražák v Právníku z r. 1900 str.

341) a jest přípustná z důvodu nedostatku formálních náležitostí co do postupu a výroku smluvčího soudu v § 46 honebního zákona pro Čechy předepsaných. Co se toho týče, ukládá § 46 hon. zák. vrchnímu rozsudímu, by na žalobu o náhradu škody vyzval strany, by jmenovaly důvěrníky, dále ukládá smluvčímu soudu, by jednal o narovnání, rozumí se se stranami a jest nepochybně, že výrok smluvčího soudu může se týkati jen stran. Než lesní úřad a správa velkostatku jako pouhé správní orgány, které nejsou ani fysickou ani právnickou osobou, nemohou býti stranou, s níž lze jednati, ji vyzývati a ji odsouditi. Smluvčí soud, jednav s lesním úřadem a se správou velkostatku, pokud se týče máje je za strany a vydav výrok proti nim jako straně, nezachoval se tudíž podle § 46 hon. zákona, neboť vlastně se »stranou« nejednal ani žádnou »stranu« neodsoudil a zrušovací stížnost proti nálezu smluvčího soudu byla přípustná, pokud se týče jest opodstatněná. První soud vyhověl stížnosti právem a bylo na dovolací rekurs usnesení rekursního soudu změněti, jak se stalo.

Čís. 9875.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Vládním nařízením ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., jímž u zaměstnanců čsl. státních drah byl proveden platový zákon, nebylo nic změněno na soukromoprávní povaze jejich služebního poměru.

O soukromoprávních nárocích zaměstnanců čsl. státních drah, odvozovaných z nesprávné úpravy služebních příjmů podle nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., rozhodují postupem stolic úřady správní a zaměstnanec nemůže se dovolávati nápravy pořadem soudním, dokud nevyčerpal opravné prostředky správní (§ 105 ústavní listiny a zákon čís. Sb. z. a n. 217/1925).

Dokud se nedostalo zaměstnanci vyřízení ministerstva železnic o jeho rekursu, jest jeho žaloba, domáhající se služebních příjmů, předčasná. V takovém případě jest předčasná i jeho žaloba, domáhající se přiznání úředního titulu.

Nesprávnou výměrou jest rozuměti nejen vadný číselný výpočet příjmů, nýbrž i použití nesprávné základny.

Úřední titul jest nerozlučně sloučen s určitým služebním místem a na jeho propůjčení přímo závislý.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv I 1164/29).

Žalobce byl dne 1. července 1919 jmenován úředníkem ve statu III a). Od roku 1923 byl povýšen do VII. služební třídy statu III a měl titul vrchního oficiála státních drah. Výměrem ředitelství státních drah ze dne 5. listopadu 1927 byl žalobce vyrozuměn o nové upravě svého služebního o platového poměru podle zákona čís. 103/1926 sb. z. a n. pokud se týče vládní nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n.; při té upravě nezařazen do nové služební třídy II se služebními požitky této třídy a ne-